

Τα αυτοάνοσα νοσήματα και η δράση των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων.

Το άρθρο αυτό εκκινεί από όσα γράψαμε σχετικά με τον Παναγή Μπασιά σε προηγούμενο κείμενο μας. Εκεί, είχαμε συσχετίσει την εμφάνιση αυτοάνοσων νοσημάτων με τη δράση των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων που εκπέμπονται από σεισμικά, ας πούμε, ρήγματα. Ερευνώντας το θέμα διαπιστώσαμε ότι έγκυρες ιατρικές μελέτες αποδίδουν την εμφάνιση των αυτοάνοσων και στο γεωμαγνητισμό μεταξύ των άλλων παραγόντων, όπως είναι η μόλυνση του περιβάλλοντος, το άγχος της σύγχρονης ζωής, κ.τ.λ.

Με λίγα λόγια, η σύγχρονη ιατρική συμφωνεί για την ευθύνη του γήινου παράγοντα στην εμφάνιση των αυτοάνοσων. Πως όμως μπορούν να συνδεθούν αυτά τα δύο ως αίτιο και αιτιατό;

Σε απάντηση του ερωτήματος μια και μας λείπει η πειραματική έρευνα, μόνο εικασίες μπορούμε να κάνουμε. Ωστόσο, θα τις επιχειρήσουμε με κάθε επιφύλαξη και ας διαψευσθούμε.

Ως αυτοάνοσα (self immune diseases) όπως είναι ευρύτερα γνωστό εννοούνται τα νοσήματα που προκαλούνται από την επίθεση του αμυντικού-ανοσολογικού συστήματος, κατά του ίδιου του εαυτού μας χωρίς προφανή λόγο.

Αυτά τα νοσήματα σήμερα προσδιορίζονται περίπου σε εκατό¹ και χωρίζονται σε κατηγορίες, όπως: νευρολογικά, δερματικά, μυοσκελετικά, αιματολογικά, κ.τ.λ.

Πολύ γνωστά είναι η ρευματοειδής αρθρίτιδα, η ψωρίαση, ο ερυθηματώδης λύκος, η σκλήρυνση κατά πλάκας, η νευραλγία του τριδύμου, η πορφύρα, κ.τ.λ.

Τα περισσότερα από αυτά δεν αποτελούν άμεση απειλή για τη ζωή μας, ωστόσο χαμηλώνουν πολύ την ποιότητα της ζωής του πάσχοντος, όπως π.χ. η αρθρίτιδα και σε βάθος χρόνου συντείνουν σε σχετικά πρόωρο θάνατο.

Η προσέγγιση της αναίτιας επίθεσης είναι μια υπόθεση που μπορεί να μην ευσταθεί. Δηλαδή είναι δυνατό το ανοσολογικό σύστημα να εντοπίζει άγνωστο DNA που εκλαμβάνει ως εχθρικό και να αντεπιτίθεται.

Πριν αρκετά χρόνια, ένας αμερικάνος χειρουργός² που αργότερα έγινε και ερευνητής στο Harvard, με θλίψη έβλεπε ένα πολυτραυματία ασθενή του να καταρρέει χωρίς να μπορεί να του προσφέρει βοήθεια. Τότε, ως κίνηση απελπισίας, αποφάσισε να τον χειρουργήσει και να αφαιρέσει από τον ασθενή ένα μεγάλο αιμάτωμα από το χώρο της λεκάνης. Με έκπληξη διαπίστωσε ότι μετά την αφαίρεση η κατάσταση του ασθενούς βελτιώθηκε ραγδαία και σε λίγο ο ασθενής είχε ανακάμψει.

Αργότερα, και ως ερευνητής, εξομοιώνοντας τη κατάσταση αυτή σε πειράματα που έκανε, έδειξε ότι την ευθύνη της κατάρρευσης έφεραν τα οργανίδια του κυττάρου **μιτοχόνδρια**.

Η εμφάνιση τους, εκτός του πλαισίου του κυττάρου προκαλούσε την υπεραντίδραση του ανοσολογικού συστήματος που έσπευδε να επιτεθεί οδηγώντας σε οργανική κάμψη του ασθενή.

Η αφαίρεση του αιματώματος, δηλαδή κυττάρων του αίματος σε κατακερματισμό με ελεύθερα τα μιτοχόνδρια, έπαψε τον συναγερμό και επανέφερε τον ασθενή.

Τα μιτοχόνδρια είναι όπως είπαμε οργανίδια του κυττάρου που μεταβολίζουν τα σάκχαρα και προσφέρουν στο κύτταρο την απαραίτητη ενέργεια. Όμως, δεν υπήρχαν εξ' αρχής στη δομή του κυττάρου. Όταν σχηματίζονται οι ευκαριωτικοί οργανισμοί, δηλαδή αυτοί που τα κύτταρα τους είναι δομημένα και έχουν πυρήνα, βρέθηκαν στην ανάγκη να προσλάβουν από το περιβάλλον ένα μύκητα που έκανε καλά τη δουλειά του μεταβολισμού των σακχάρων σε ενέργεια. Αυτός ο μύκητας ήταν το μιτοχόνδριο.

Όλα τα κύτταρα που έχουν αν επιτελέσουν σημαντικό έργο και άρα έχουν ανάγκη ενέργειας όπως αυτά των μυών, των νεύρων, του αίματος, κ.τ.λ. φέρουν μεγάλο αριθμό μιτοχονδρίων. Για παράδειγμα, η καρδιά, ένα γραμμωτός μυς, με πολύ μεγάλο έργο αποτελείται κατά 36% από μιτοχόνδρια. Ωστόσο, τα τελευταία αν και εντάχθηκαν πλήρως στο μηχανισμό του κυττάρου δεν ξέχασαν την καταγωγή τους και διατήρησαν το δικό τους ιδιαίτερο DNA. Είναι λοιπόν λογικό όταν το ανοσοποιητικό σύστημα τα συναντά γυμνά, έξω δηλαδή από το πλαίσιο του κυττάρου να τα διαβάξει ως εχθρούς και να επιτίθεται.

Η επίθεση αυτή είναι σφοδρή, έτσι που να παρασύρει και τους ιστούς του σώματος μας και να προκαλεί σοβαρές βλάβες. Αλλά στην εξιστόρησή μας είναι ίσως κατανοητή όταν έχει προκληθεί κάποιο αιμάτωμα³. Πως όμως συμβαίνει η επίθεση αυτή στην αρθρίτιδα ας πούμε; Εδώ λοιπόν θα επικαλεστούμε την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία. Η τελευταία, όταν με τη μορφή κυμάτων⁴ πλήττει τις αρθρώσεις μπορεί να αποδομήσει⁵ τα κύτταρα των αρθρώσεων και τότε να δεχθούν αυτές οι αρθρώσεις την επίθεση του ανοσοποιητικού που διαβάξει το DNA των μιτοχονδρίων ως εχθρικό.

Η επίθεση προκαλεί φλεγμονή που διατηρείται από το φαύλο κύκλο ακτινοβολία – αποδόμηση – επίθεση – νέα φλεγμονή – χειροτέρευση, κ.ο.κ.

Λίγο πολύ το ίδιο φαίνεται να συμβαίνει με όλα τα αυτοάνοσα.

Είπαμε στην αρχή ότι αφορμή αυτού του κειμένου ήταν όσα εξιστορήσαμε για τον Παναγή Μπασιά και την νευρολογική ασθένεια του που κατά τη γνώμη μας ήταν η **νευραλγία του τριδύμου**, ένα δηλαδή ακόμα αυτοάνοσο.

Η ακτινοβολία εδώ πλήττει το νεύρο που σε κάποια στιγμή αδυναμίας του εισέρχεται από την κερκόπορτα που έχει ανοιχτεί από κάποια πρόσκαιρη απώλεια της μυελίνης που το περιβάλλει. Το νεύρο χαλαρώνει, χάνει τη μυελίνη και μένει αφύλακτο απέναντι στην ακτινοβολία και εδώ

η συνέχεια κινείται ως φαύλος κύκλος. Η απώλεια της μυελίνης των νεύρων και η σταδιακή εκτός λειτουργίας κατάσταση των νεύρων είναι και η ουσία της σκλήρυνσης κατά πλάκας που όχι σπάνια επιφέρει το μοιραίο.

Όμως, η ακτινοβολία καθ' αυτή είναι και η αιτία πολλές φορές για την καρδιακή ανεπάρκεια και τους ξαφνικούς θανάτους νέων ανθρώπων από ανακοπή. Ο καρδιακός μυς πλήττεται, τα κύτταρα του υποδομούνται και το αμυντικό σύστημα ενεργεί μια άσκοπη επίθεση που όχι σπάνια οδηγεί σε θάνατο.

Αυτό ιδιαίτερα συμβαίνει σε εκείνα τα άτομα που χωρίς να το γνωρίζουν η καρδιά τους είναι οριακής λειτουργίας, οπότε η έσωθεν επίθεση οδηγεί στο μοιραίο.

Κλείνοντας όπως περίπου αρχίσαμε, ο Παναγής Μπασιάς έζησε σε ένα περιβάλλον – πολύ κοντά σε ένα σεισμικό ρήγμα – που ευνοούσε λόγω της ακτινοβολίας το αυτοάνοσο που τον βασάνιζε. Μπλεγμένος σ' αυτό το φαύλο κύκλο και χωρίς τα φαρμακευτικά μέσα που διαθέτουμε σήμερα, βασανίστηκε για πάνω από 50 χρόνια (1835-1888) υπομένοντας εφ' όρου ζωής στωικά το πόνο και αποδίδοντας τον σε θεϊκή παρέμβαση για να μην «υπεραίρεται» όπως και ο Άγιος Παύλος εξ' άλλου στο γνωστό χωρίο « έδόθη μοι σκόλοψ (πάσσαλος) τῇ σαρκί ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι».

Συμπερασματικά, τα αυτοάνοσα νοσήματα είναι η αντίδραση του ανθρώπινου οργανισμού στο αντίξοο περιβάλλον. Είναι επίσης μια ειδοποίηση, αν και οδυνηρή, για τον κίνδυνο που ελλοχεύει με την μορφή φυσικών καταστροφών όποιας μορφής και αν είναι αυτές.

Και τα μηνύματα αυτά αξίζει να αναλυθούν, ώστε να γίνονται αντιληπτά σε άλλες προβολές, πέρα από το ανθρώπινο σώμα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Στα ογδόντα περίπου καταμετρημένα, προστέθηκαν άλλα είκοσι πρόσφατα.
2. Πρόκειται για τον Carl Hauser, ερευνητή του πανεπιστημίου του Harvard.
3. Η ανάλογη περίπτωση σε μικρογραφία, είναι όταν ένα απλό χτύπημα το αντιμετωπίζουμε με εφαρμογές πάγου που θα περιορίσουν το αιμάτωμα και έτσι θα αποφύγουμε την οδύνη της επίθεσης του ανοσοποιητικού.
4. Τα σεισμικά ρήγματα παράγουν από την πίεση των τοιχωμάτων τους ηλεκτρομαγνητικά κύματα (πιεζοηλεκτρικό φαινόμενο). Όμως δεν είναι μόνο αυτά. Οι υπεριώδεις ακτινοβολίες από τον ήλιο, η κοσμική ακτινοβολία, ακτίνες X και γάμα, δρουν επίσης καταλυτικά στην έναρξη της Αυτονοσίας.
5. Στην ουσία προκαλείται αλλοίωση των κυττάρων ώστε να αναγνωρίζονται σαν ξένα από τον οργανισμό και να πυροδοτείται η Αυτονοσία. Πολύ πιθανόν όπως είπαμε ο πρώτος ένοχος είναι τα μιτοχόνδρια.